

Arrest

**Nr. 32 699 van 14 oktober 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 juli 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, tot de Bakweri tribe te behoren en praktiserend christen te zijn. U bent geboren in Muyuka op 5 februari 1986 en groeide daar ook op. Sinds 2007 begon u een homoseksuele relatie met (G.E.) en u ging ook bij hem wonen te Muyuka. (G.E.) verkocht er motorfietsen. Op 4 januari 2007 dag kwam een agent – (E.) – langs en deze kocht drank van (G.E.) op krediet. Op 4 februari 2007 dienden u en uw partner klacht in bij 'state council'. Jullie kregen gelijk en (E.) betaalde zijn schuld en uitte bedreigingen tegen jullie. Op 14 februari 2008 vielen agenten binnen in het huis van uw partner (G.E.) en ze troffen jullie er naakt aan. Hierop werden jullie gearresteerd door (E.) en een andere agent en meegenomen naar het politiebureau te Muyuka. Na twee tot drie dagen werd uw partner naar een onbekende bestemming meegenomen en zag u hem niet terug. Tijdens uw detentie werd u nooit ondervraagd of

beschuldigd, maar u werd wel dagelijks gefolterd. Via een kennis van (G.E.) kon u uw familie op de hoogte brengen van uw detentie. Uw oma trof regelingen met een agent genaamd (T.). Op een dag kwam (T.) naar uw cel, gaf u kleding en zei dat u moest vertrekken. U deed dit en nam een taxi naar Douala, waar u de zakenman '(F.)' ontmoette. Drie dagen later hielp (F.) u het land uit. Op 22 januari 2009 vertrok u per vliegtuig uit Kameroen en kwam u op 23 januari 2009 toe in België waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen ten gevolge van uw homoseksualiteit, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen volgende bemerkingen gemaakt worden bij uw homoseksuele geaardheid.

Toen u werd gevraagd vanaf wanneer u voor het eerst de liefde bedreef met een man, gaf u aan dat u niet kon herinneren in welk jaar dit was, noch hoe oud u toen was. Verder gaf u aan dat u er zich hier goed bij voelde, omdat u er van hield (gehoor CGVS, p.7). Toen u werd gevraagd vanaf hoe u besepte dat u zich aangetrokken voelde tot mannen, verklaarde u dat u dit leuk vond en dat u via uw eerste vriend – (R.) – alles leerde en ervan genoot (gehoor CGVS, p.11-12). Verder gaf u aan dat zich er goed bij voelde toen u voor het eerst besepte dat u homoseksueel geaard was (gehoor CGVS, p.12). Uit bovenstaande vrij vage verklaringen, blijkt geenszins dat u uw homoseksuele geaardheid als problematisch ervoer, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Kameroense maatschappij een overwegend homofobe houding aanneemt. Het komt weinig doorleefd en dus niet geloofwaardig over dat u zich – in een overwegend heteroseksuele en homofobe omgeving – volstrekt niet zou hebben gerealiseerd dat uw – pas ontdekte – homoseksuele geaardheid potentieel problematisch was, maar dat u er zich meteen goed bij voelde en klaarblijkelijk volstrekt niet besepte dat u afweek van de heersende norm.

Toen u verder gevraagd werd of de Kameroense kerk een oordeel heeft over homoseksualiteit, gaf u aan van niet (gehoor CGVS, p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Kameroense Rooms-katholieke kerk het bestaan van homoseksualiteit vurig afkeurde. Het feit dat u hiervan niet op de hoogte bent, is des te merkwaardiger, daar u aangaf dat u christen bent en naar de kerk ging (gehoor CGVS, p.4). Verder verklaarde u dat u geen enkele kennis of vriend had die dezelfde seksuele voorkeur als u heeft (gehoor CGVS, p.12). Verder had u er geen idee van of er in Muyuka – of in heel Kameroen – specifieke plaatsen bestaan waar mensen van homoseksuele geaardheid elkaar kunnen ontmoeten (gehoor CGVS, p.12). Toen u werd gevraagd of u andere homoseksuelen kende die problemen hadden in Kameroen, gaf u aan dat u er geen kende (gehoor CGVS, p.13). Verder verklaarde u geen bekende Kameroeners [politici/muzikanten/sportlui] te kennen die een homoseksuele geaardheid hebben of ervan verdacht worden (gehoor CGVS, p.13). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt nochtans dat er in januari 2006 heel wat media een lijst met foto's en namen van zogezegde homoseksuele politici, zakenmannen en muzikanten publiceerden en dat deze heel wat ophef maakte. Men kan verwachten dat iemand met een homoseksuele geaardheid minstens op de hoogte is van het bestaan van deze lijst en enkele namen die op de lijst voorkomen kan geven. Toen u werd gevraagd of er in Kameroen organisaties bestaan die vechten voor de rechten van homoseksuelen, gaf u aan dat zulke organisaties niet bestaan in Kameroen (gehoor CGVS, p.13). Nochtans blijkt dat er minstens één organisatie bestaat in Kameroen die opkomt voor de rechten van homoseksuelen in Kameroen (zie administratief dossier). Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging. Verder verklaarde u dat je volgens de Kameroense wet levenslang opgesloten wordt of gedood kan worden. Toen u werd gevraagd van wie u dit vernam, gaf u niemand u dit vertelde, maar dat u gewoon dacht dat dit kon gebeuren. Verder had u er geen idee van of je volgens de Kameroense wet betreffende homoseksualiteit ook veroordeeld kon worden tot het betalen van een boete (gehoor CGVS,

p.7-8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de mogelijke straf bij homoseksualiteit een gevangenisstraf tussen de zes maand en de vijf jaar is en een geldboete van veertig tot vierhonderd dollar. Bovenstaande vage verklaringen en onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw homoseksuele geaardheid en bijgevolg de vervolging die u omwille van uw geaardheid onderging.

Vervolgens kan worden opgemerkt dat u bedenkelijke en vage verklaringen aflegde over uw arrestatie/detentie en over uw beweerde partner, (G.E.).

U gaf aan dat twee agenten op 14 februari 2008 het huis van uw partner (G.E.) binnenvielen en jullie er naakt aantreffen, waarop jullie werden gearresteerd (gehoor CGVS, p.6). U wist niet waarom de agenten binnenvielen, maar u dacht dat ze misschien jaloers waren op de relatie die jullie hadden (gehoor CGVS, p.7), wat een vreemde redenering is, aangezien homoseksualiteit in Kameroen verboden is en waarschijnlijk niet direct gevoelens van jaloezie opwekt. Verder verklaarde u dat u sinds 2007 een relatie begon met (G.E.) en dat u in 2007 bij hem ging wonen te Muyuka. Toen u gevraagd werd om specifiek te zijn over de data wanneer u een relatie met hem begon en wanneer u bij hem introk, gaf u aan dat u dit niet kon (gehoor CGVS, p.5). Merkwaardig is dat u niet kon aangeven wanneer in het jaar 2007 de relatie met uw vriend (G.E.) begon, terwijl u wél exact kon zeggen dat (E.) op 4 januari – in hetzelfde jaar 2007 - drank van (G.E.) op krediet kocht. U gaf tevens aan dat u reeds bij (G.E.) verbleef én dat de mensen dachten dat jullie broers waren alvorens (E.) op 4 januari 2007 drank op krediet kocht (gehoor CGVS, p.5-6). Bijgevolg kan men verwachten dat u wél specifiek kon zijn over de datum in 2007 wanneer u een relatie met hem begon en wanneer u bij hem introk. Tevens gaf u aan dat u niet wist waar (G.E.) school had gelopen of welke opleiding hij had genoten, kende u zijn geboortedatum niet en wist u evenmin waar hij geboren werd (gehoor CGVS, p.6). Verder wist u niet of u de eerst vriend was van (G.E.) en wist u niet of zijn familie ervan op de hoogte was dat hij homoseksueel was (gehoor CGVS, p.7). Evenmin wist u of uw partner (G.E.) broers of zussen had, wat de namen van zijn ouders waren en wat het beroep van zijn ouders was (gehoor CGVS, p.8). Indien u daadwerkelijk een relatie had met (G.E.) én bij hem inwoonde van minstens 4 januari 2007 tot 14 februari 2008, kan men verwachten dat u minstens op de hoogte bent van zulke zaken. Aangezien uw homoseksuele geaardheid ongeloofwaardig is en u bovendien niet aannemelijk kon maken dat u een relatie met (G.E.) had zoals u ze beschreef, is bijgevolg de vervolging die u beweerde te hebben ondergaan – wegens het hebben van een relatie met (G.E.) – ongeloofwaardig.

Bovendien kan betreffende uw detentie - van 14 februari 2008 tot 5 à 6 maand later – worden opgemerkt dat u aangaf dat u met één andere gevangene – (P.) – de cel deelde, maar dat u niet wist waarom deze opgesloten zat en dat u er ook niet naar vroeg (gehoor CGVS, p.9). Verder wist u ook niet wanneer u ontsnapte uit de gevangenis en u had er ook geen idee van in welke maand u uit het politiebureau kon glippen (gehoor CGVS, p.9). Overigens kan nog worden opgemerkt dat u aangaf dat u op de dag van uw ontsnapping uit de cel een taxi naar Douala nam, vanwaar u drie dagen later – meer bepaald op 22 januari 2009 – het land verliet (gehoor CGVS, p.10-11). Dit zou betekenen dat u 11 maanden opgesloten zat, wat in tegenstrijd is met uw eerdere verklaring dat u 5 à 6 maanden opgesloten zat. Bovenstaande onwetendheden en inconsistentie ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Het door u neergelegde medische attest van dokter (J.) (dd.11 mei 2009) maakt melding van een chronische aandoening die ongeneeslijk, maar niet levensbedreigend is in geval van behandeling. Er wordt in het attest echter geen uitspraak gedaan over de omstandigheden waarin u de aandoening opliep, zodat het verband tussen de door u aangehaalde vervolgingsfeiten en de aandoening in geen geval wordt aangetoond. De door u neergelegde studentenkaart kan beschouwd worden als een begin van bewijs van uw identiteit. U legde geen documenten voor waaruit uw reisweg moet blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u lijdt aan een chronische en ongeneeslijke aandoening waarvoor medische behandeling vereist is (zie medisch attest Dr. A. (J.) dd. 11 mei 2009)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt dat bij een terugkeer de mogelijkheid bestaat dat hij onderworpen zou worden aan foltering en onmenselijke en vernederende omstandigheden. Hem dwingen terug te keren zou een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Volgens verzoeker kan de Commissaris-generaal de stelling dat zijn houding als niet-doorleefd voorkomt niet staven aangezien hier niet naar werd gepeild. Er werd hem bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) slechts één vraag gesteld en dit nadat hij had aangegeven dat hij voor de relatie ingevolge welke hij in de problemen kwam nog een relatie had met ene R. Bij het CGVS zou slechts zijn gevraagd: "Hoe voelde u zich hierbij?", waarbij zou zijn gevraagd naar hoe verzoeker zich voelde wanneer hij de liefde bedreef met een man. De Commissaris-generaal heeft nooit gepeild naar de verhouding van verzoeker met de maatschappij, doch enkel of hij genoot van de homoseksuele daad, waarop hij naar waarheid antwoordde dat hij zich er goed bij voelde. Geen enkele vraag refereert aan de verhouding van verzoeker met het homofobe gedachtegoed in zijn land, noch hoe moeilijk hij het vond zijn geaardheid verborgen te houden.

Met betrekking tot de homofobe houding van de Kerk, dient de Commissaris-generaal volgens verzoeker het hele verslag te lezen. Zo stelde hij dat men een levenslange gevangenisstraf krijgt indien men wordt veroordeeld en dat het huis van een anders geaarde man in brand werd gestoken en deze man werd doodgeslagen. Derhalve zou duidelijk zijn dat verzoeker terdege bewust is van het feit dat zijn geaardheid een probleem vormt in zijn land. Bovendien is het al dan niet kennen van het standpunt van de kerk geen indicatie voor het gegeven of iemand al dan niet homoseksueel is. De Commissaris-generaal gaat er volgens verzoeker verkeerdelijk van uit dat enkel homoseksuelen dit standpunt zouden kennen.

Wat betreft de publicatie van vermeende homoseksuele publieke figuren, betoogt verzoeker dat hij niet begreep dat hiernaar werd verwezen bij het CGVS en hiernaar nooit expliciet werd gevraagd. Verzoeker stelt dat hij niet kon weten wat de Commissaris-generaal wenste te weten en dat het antwoord op de vraag of hij homoseksuele bekende figuren kende een ander antwoord vergt dan de vraag of hij weet had van een publicatie waarin homoseksuelen werden bekend gemaakt. Hij voert aan dat hieruit blijkt dat de Commissaris-generaal argumenten tracht te vinden om te bewijzen dat hij geen homoseksuele man is.

Met betrekking tot zijn vage verklaringen omtrent zijn relatie met zijn partner, stelt verzoeker dat de bij het CGVS gestelde vragen zeer specifiek waren en het in landen als Kameroen erg ongebruikelijk is om zulke directe vragen te stellen. Hij was overdonderd en geïntimideerd door de persoonlijke aard van de vragen en had bovendien angst dat zijn partner zelf problemen zou krijgen indien hij alle details zou vertellen.

Verzoeker concludeert dat duidelijk blijkt dat zijn relaas wel degelijk klopt en dat hij terecht aanspraak maakt op de erkenning als vluchteling, dan wel op de subsidiaire bescherming, en dit op basis van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoeker legt, hoewel hij nog telefonisch contact had met zijn familie, geen identiteitsdocumenten neer, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Hij toont bovendien niet aan enige poging te hebben ondernomen zijn identiteitsdocumenten te bekomen, doch beperkte zich ertoe te stellen dat hij niet weet waar deze zijn. Wanneer hem werd gevraagd of zijn familie zijn documenten niet kon zoeken, antwoordde hij: *"Weet niet of het mogelijk is, want weet niet waar ik ze bewaarde"* (administratief dossier, stuk 4, p.4).

Wat betreft zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet kon aangeven wanneer hij zich voor het eerst aangetrokken voelde tot mannen. Hij kon zich niet herinneren hoe oud hij was en zelfs niet het jaar preciseren wanneer dit voor het eerst gebeurde (ibid., p.7, 11). Nochtans dient te worden aangenomen dat verzoeker zich dergelijke ingrijpende gebeurtenis zou moeten herinneren of plaatsen in de tijd gelet de tegen homoseksualiteit gekante samenleving waarin hij verkeerde. Daarenboven mocht van verzoeker, te meer daar hij verklaarde dat hij christen is en dat hij naar de kerk ging (ibid., p.4), redelijkerwijze worden verwacht dat hij het standpunt kent van de Katholieke Kerk te Kameroen ten aanzien van homoseksualiteit. Niettemin verklaarde verzoeker dat de Kameroense Kerk hierover geen oordeel heeft (ibid., p.13), terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat de Kerk in Kameroen homoseksualiteit sterk afkeurt (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Uit deze informatie blijkt tevens dat de mogelijke straf bij homoseksualiteit een gevangenisstraf tussen de zes maand en de vijf jaar is en een geldboete van veertig tot vierhonderd dollar. Verzoeker bleek hier niet van op de hoogte te zijn, daar hij aangaf dat men hiervoor volgens de Kameroense wet kan worden gedood of veroordeeld tot levenslang. Bovendien wist hij niet of de wet iets zegt over een boete die moet worden betaald (administratief dossier, stuk 4, p.7-8). Nochtans kan van een persoon die voorhoudt homoseksueel te zijn in een land waar de bevolking gekant is tegen deze geaardheid redelijkerwijze worden verwacht dat hij van dergelijke zaken op de hoogte is. Daarnaast gaf verzoeker aan dat hij geen beroemde mensen (politici/muzikanten/sporters) uit Kameroen kent die homo zijn of hiervan worden verdacht (ibid., p.13). Gelet op de informatie in het dossier waaruit blijkt dat in 2006 in Kameroen een lijst werd gepubliceerd met een aantal zogezegde homoseksuele bekende figuren, alsmede dat deze lijst in Kameroen veel ophef heeft veroorzaakt (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie), kon van verzoeker, ondanks dat niet expliciet naar deze lijst werd gevraagd, redelijkerwijze worden verwacht dat deze minstens een aantal namen zou kunnen geven van bekende personen die homoseksueel zijn of hiervan worden verdacht. Verzoeker wist niet of er in Kameroen ontmoetingsplaatsen bestaan voor homoseksuelen zijn. Hij gaf aan geen kennissen of vrienden met dezelfde seksuele voorkeur te hebben en kende geen andere homoseksuelen die problemen kenden met de autoriteiten omwille van hun geaardheid. Tevens ontkende hij dat er in Kameroen organisaties bestaan die opkomen voor de belangen van homoseksuelen (administratief dossier, stuk 4, p.12-13), hetgeen niet strookt met de informatie in het dossier (administratief dossier, stuk 17: landeninformatie). Bovendien beweerde verzoeker enerzijds dat hij wil doen wat hij wil en dat hij homoseksueel wil zijn, doch kon hij anderzijds niet aangeven hoe de mensen in België volgens hem zouden reageren indien ze zouden weten dat hij homoseksueel is. Wanneer hem hier uitdrukkelijk naar werd gevraagd, antwoordde hij immers: *"Ik weet de Belgische wet niet. Weet niet of er mensenrechten zijn (...)"* (administratief dossier, stuk 4, p.12). De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat er geenszins geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde geaardheid en problemen wordt daarenboven manifest ondermijnd doordat hij er ingevolge zijn uitermate vage verklaringen in het geheel niet in slaagt zijn voorgehouden relatie met G. aannemelijk te maken. Zo kon hij slechts het jaartal geven, doch niet nader preciseren sedert wanneer hij precies een relatie had met G., noch sinds wanneer hij samenwoonde met deze persoon (ibid., p.5). Verzoeker kon evenmin aangeven waar zijn partner naar school ging, noch welke opleiding hij genoot. Hij wist niet wat de geboortedatum van zijn partner is, noch waar deze is geboren (ibid., p.6). Verzoeker wist niet of G. reeds eerder een vriend had gehad en kon ook niet

aangeven of diens familie wist dat G. homoseksuel was (ibid., p.7). Bovendien kon verzoeker niet aangeven of deze persoon broers of zussen had, kende hij de naam van diens ouders niet en wist hij niet welk beroep deze hadden (ibid., p.8). Verzoeker toont geenszins aan dat het in Kameroen onbeleefd is om naar dergelijke zaken te vragen. Hoe dan ook kan dit niet verklaren waarom hij niet op de hoogte is van dergelijke eenvoudige basisgegevens omtrent zijn beweerde partner. Waar verzoeker zijn manifeste onwetendheid tracht te vergoelijken doordat hij werd overdonderd door de vragen en problemen voor zijn partner vreesde, dient te worden opgemerkt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

In de vragenlijst werden aan verzoeker een aantal vragen gesteld met betrekking tot arrestaties, detenties, veroordelingen en processen, door hem ondergaan. Hij verklaarde: *“Ja, ik was gearresteerd op 04/01/2008 door de politie. Ik heb 6 maanden vastgezet in de gevangenis. (...) Ik werd tot 6 maanden opsluiting veroordeeld. Ik liep de veroordeling op voor homosexualiteit”* (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.2). De voormelde verklaringen ondergraven op fundamentele wijze het door verzoeker weergegeven feitenrelaas. Verzoeker zou immers in het kader van zijn beweerde problemen zijn gearresteerd op 14 februari 2008, wanneer hij thuis met zijn vriend Valentijn aan het vieren was (administratief dossier, stuk 4, p.6), hetgeen onmogelijk kan worden gerijmd met zijn hoger geciteerde verklaringen in de vragenlijst, volgens welke hij op die datum reeds gedurende meer dan een maand in de gevangenis zat.

Met betrekking tot verzoekers beweerde arrestatie op 14 februari, dient te worden opgemerkt dat verzoeker niet eens de volledige naam kon geven van de agent die hem en zijn vriend zou hebben bedreigd en gearresteerd, en dit ondanks zijn verklaring dat zijn vriend deze gendarme kende en dat zij hiertegen een klacht indienden (ibid., p.6). Tevens legde hij tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de directe aanleiding voor zijn arrestatie, meerbepaald hun klacht tegen deze agent omwille van het feit dat deze zijn aangekochte drank niet betaalde. In de vragenlijst gaf hij aan dat zij klacht indienden bij de gemeenteraad, dat de gemeenteraad de agent verplichtte te betalen en dat deze een dag later het verschuldigde bedrag betaalde en hen bedreigde (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat de agent slechts twee weken nadat de ‘state council’ hem dit opdroeg kwam betalen en bedreigde (administratief dossier, stuk 4, p.5). Even verder verklaarde hij dan weer dat hij niet weet meer wanneer de agent zijn schuld kwam betalen (ibid., p.6). Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn beweerde arrestatie op 14 februari. In de vragenlijst beweerde hij dat de politieagent die hen bedreigde samen met drie collega’s hun huis binnenviel en hen arresteerde (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS antwoordde verzoeker, gevraagd hoeveel agenten hen arresteerden: *“Er waren twee agenten”* (administratief dossier, stuk 4, p.8). De voormelde vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen.

Verzoeker legde daarnaast tegenstrijdige verklaringen af omtrent de duur van zijn voorgehouden detentie. In de vragenlijst gaf hij aan dat hij na zijn arrestatie op 14 februari gedurende één maand werd gedetineerd. Na een maand kon zijn familie enkele agenten omkopen en konden ze hem vrij krijgen (administratief dossier, stuk 13, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde verzoeker dat hij gedurende vijf tot zes maanden vastzat in de cel, zonder oordeel, waarna hij werd vrijgekocht door zijn grootmoeder (administratief dossier, stuk 4, p.9). Dit klemt des te meer daar verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn detentie. Zo kon hij niet aangeven waarom zijn celgenoot vastzat en kon hij ook de namen van de bewakers niet geven. Bovendien kon verzoeker de datum niet geven waarop hij zou zijn vrijgelaten en kon hij zelfs niet preciseren in welke maand dit zou zijn gebeurd (ibid., p.9-10). De voormelde vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker, die nochtans verklaart per vliegtuig naar België te zijn gereisd, brengt geen begin van bewijs bij ter staving van zijn reisroute naar België, hetgeen een verdere negatieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid. Dit klemt des te meer daar hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande deze reisweg. Zo kon hij niet aangeven of er al dan niet een vals paspoort werd gebruikt en zou hij niets hebben betaald voor zijn reis (administratief dossier, stuk 13, verklaring, nr.21, 33). Hij kon niet duiden met welk document hij reisde en kon evenmin aangeven of zijn naam erin stond, noch of het zijn foto

bevatte. Bovendien kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij reisde (administratief dossier, stuk 4, p.4-5).

De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen (administratief dossier, stuk 16: documenten). De studentenkaart op naam van verzoeker kan hoogstens aantonen dat hij studeerde te Muyuka. Het medische attest maakt melding van een chronische aandoening die ongeneeslijk, maar niet levensbedreigend is in geval van behandeling. Uit dit attest kunnen geenszins de omstandigheden worden afgeleid waar verzoeker deze aandoening opliep zodat het verband tussen de aangehaalde vervolgingsfeiten en de aandoening niet worden aangetoond en dit attest verzoekers teloorgegane geloofwaardigheid niet kan herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert ter staving van zijn verzoek om subsidiaire bescherming geen andere elementen aan dan deze aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele geaardheid (zie sub 2.2.1), alsmede de overige elementen in het dossier, zijn er geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoeker wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Derhalve dient hem de subsidiaire beschermingsstatus hem te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS